

Cüneyt Özdemir ile
FARK YARATANLAR "SIRADIŞI KİŞİLER OLAĞANÜSTÜ ETKİLER"
SABANCI VAKFI katkılarıyla

Sabancı Vakfı, "Fark Yaratıcılar" projesini Türkiye'de toplumsal gelişmeye katkıda bulunanların öykülerini ve çalışmalarını gündeme getirerek, onları teşvik etmek ve topluma ilham vermek amacıyla destekliyor.

Fark Yaratıcılar Program Metni: Erol Hanlıgil (28 Şubat 2010)

Alan: Yurttaş Katılımı

Yer: Hakkari

Hakkari'de yapacak bir şey yok diye anlatmaya başladı. Toprağın rengi yüzüne kazanmıştı. Saçlarının karası, kaderinin de karası olsun istemiyordu, gözlerinden umut yansiyordu.

Bir cümlede anlattı bize her şeyi. "Yapacak bir şey yok" dedi. Kısa ve netti.

"Burası mecburiyet bölgesi. Biz burada hiçbir şeyi elimizin tersiyle itmeyiz, güzellikler az gelir, biz de peşinden koşarız..."

Sezer Uğur ile Röportaj:

Hakkâri'de yapacak başka bir şey yok. Çünkü mesela Sokağa çıktığımızda ya kafeye gideceğiz ya okey salonlarına gideceğiz ya da işimiz olmayan yerlere takılacağız.

İlk baskete geldiğimizde Erol Hoca buradaydı.

Bizi sokaktan falan topladı getirdi. Burada 2-3 kere topu elimize verdi. Ondan sonra tabi hoşumuza gitti.

Ama biz bir ara verdikten sonra gene Erol hoca topladı bizi. İnsan bakınca geçmişine ya da arkadaşlarıma bakıyorum, ben doğal olarak onlar gibi olacağım dışarıda sürekli boş boş gezen hantal hiçbir işe yaramayan insan olacaktım.

Baskete geldikten sonra en azından yapacağım bir istek var.

En azından daha temiz bir iş.

Yani arkadaşlarımla gezseydim ya okeylere takılacaktım bu bir kesin kahvelere gidecektim sigaraya, bağımlılıklara karışacaktım ama en azından buraya geldiğimde onlardan uzak temiz alışkanlıklar.

İmkanlar çok az çünkü bilindiği gibi bir bölgede yaşıyoruz.

Hakkari mesela Batı'da fazla bilinmiyor, yanlış biliniyor.

Biz basketi oynadığımızda istiyoruz ki mesela toparımız hazır potalarımız hazır istediğimiz zaman gelip gidebilmemiz, gelip gitmek istiyoruz.

Basketi daha rahat bir yerde oynamak istiyoruz. En azından bir topumuz olsun yeter.

Siz hiç yapacak hiçbir şeyin olmadığı bir şehirde yaşadınız mı? Sadece bir caddesinin olduğu, sinemanın hiç gelmediği, kışın, soğğun 8 ay terk etmediği bir şehirde hayatınızı geçirdiniz mi?

İşte Hakkâri böyle bir şehir. İnsanların umutlarıyla ısınan, herkesin hayal perdesinin sinema görevi gördüğü, tek bir caddesinde bir dünyanın aktığı bir şehir.

Ve hayatında fark yaratan isimler bu şehirde güneşi her sabah yeniden boyuyor.

Her sabah bu şehrin yeniden umudu oluyor.

Erol Hanlıgil, o bir edebiyat öğretmeni. Ama Hakkari'deki gençlerin "beyaz gölgesi" efsanesi.

Erol Hanlıgil, Hakkari'ye ilk atandığında bu şehir kendi yalnızlığıyla dans ediyordu.

Erol Hanlıgil sadece edebiyat dersi vererek gençlerin hayatını değiştiremeyeceğini anlayınca bir yol düşündü, aklına basketbol geldi...

Kendi hayatının izdüşümlerinden yola çıktı ve unutulmaz bir hikaye yazmaya başladı.

Erol Hanlıgil ile Röportaj:

O dönemde TRT 1'de yayınlanan Beyaz Gölge isimli bir dizisinden etkilenecek basketbola başlamaya karar verdim.

Ve o dönemdeki beden eğitimi öğretmenimim gerçekten çok büyük desteğiyle basketbola ilk olarak Van'da başladım.

Ortaokul birden itibaren bir fiil 21 yıldır basketbolun içerisindeyim.

Cüneyt Özdemir ile

FARK YARATANLAR

"SIRADIŞI KİŞİLER OLAĞANÜSTÜ ETKİLER"

SABANCI VAKFI katkılarıyla

Sabancı Vakfı, "Fark Yaratıcılar" projesini Türkiye'de toplumsal gelişmeye katkıda bulunanların öykülerini ve çalışmalarını gündeme getirerek, onları teşvik etmek ve topluma ilham vermek amacıyla destekliyor.

Ama özellikle dediğim gibi o Beyaz Gölge dizisini izleyip her Pazar, o diziden sonra basketbol sahasına gidip saatlerce o dizinin hazzıyla, etkisiyle basketbola başlayıp bu işin içerisine girdim.

Beyaz Gölge dizisinde zenci mahallesine gelen beyaz bir koçun oradaki gençlere basketbolu sevdirenken yaşadığı zorluklar anlatılıyordu.

Ama özellikle o dizide "Koç Rivers"dı sanırım hatırladığım kadarıyla. Çabaları, o bir şeyler öğretme azmi, o dönemdeki basketbol baya bir ilgimi çekti.

Bulduğum okulda da basketbol iyi bir branştı, yani okul takımlarının başarılı olduğu bir branştı.

Ben hem o dizinin etkisiyle hem de beden öğretmenim de desteğiyle basketbolun içine girdim.

Erol Hanlıgil, gençleri basketbol için bir salona getirmenin ilk aşamada zor olacağını düşündüğü için, basketbolu gençlerin yanına sokağa götürdü.

Hakkârî'nin ilk sokak basketbolu festivalini düzenlendiğinde, gençlere başka türlü bir hayatın da mümkün olduğunu anlatmaya çalıştı.

Erol Hanlıgil ile Röportaj:

"Buraya geldiğimde, burada Gençlik ve Spor'un açmış olduğu yaz spor okulları vardı. Tabi o zaman antrenörlük yok, sadece sporcu olarak gelip yaz spor okullarını izlerken baktım ki sayı 20-30, yani basketbola gelen kişi sayısı 20-30.

O dönem futbol çok daha ağırlıklı bir spordu. Zaten toplam yaz spor okullarının kapasitesi, yani başvurusu sayısı 200'ü 300'ü geçmiyordu.

Bizim basketbolun da 20-30 kişiydi. Ben de buradaki il müdürünün de, tesadüfen bir tesadüften kaynaklı olarak antrenörlüğe başladım ve burada bir altyapının olmadığını da gördüğümde bir altyapı oluşturabileceğimi oluşturmam gerektiğini, basketbolun ancak altyapının oluşturması ile daha ileri gideceğini düşünerek bir alt yapı oluşturmaya başladım.

Cüneyt Özdemir ile

FARK YARATANLAR

"SIRADIŞI KİŞİLER OLAĞANÜSTÜ ETKİLER"

SABANCI VAKFI katkılarıyla

Sabancı Vakfı, "Fark Yaratıcılar" projesini Türkiye'de toplumsal gelişmeye katkıda bulunanların öykülerini ve çalışmalarını gündeme getirerek, onları teşvik etmek ve topluma ilham vermek amacıyla destekliyor.

2-3 sene sonra yaz spor okullarında basketbola başvuran öğrenci sayısı 300 400'ü buldu.

Kıyıda köşede kalmış, Türkiye'nin çok uzağında dağların kenti denilen bir ilde futbol yine öncelikli spordu.

Biz de okullara giderek, okullara sporcular antrenörler göndererek, orada basketbol'un reklamını yapmaya ve böyle bir sporun olduğunu insanlara sporculara öğrencilere tanıtmaya çalıştık.

Arkadaşlarımızla beraber peşinde koştuk. İşin doğrusu sporcular Batıdaki gibi tek bu branşı seçmeyip bizim yönlendirmelerimizle bu branşın içine girdiler.

(Erol Hanlıgil antrenman yaptırıyor)

Evet, 2 grup top çalışması yapıyoruz

Bir grup orada.

Erol Hanlıgil'in çabası aslında kadere meydan okumaktı. İmkânların kısıtlı olduğu, basketbol ile ilgili dergilerin bile haftalar sonra geldiği bir şehirde, basketbolu sevdirmeye çalıştı.

Ve bunu çoğu kez, gençlerin ailelerine rağmen başardı.

Mahmut Şimşek ile Röportaj:

6 yaşında başladım ben basketbola şu anda 23 yaşındayım, yani 6 yaşından beridir ben Hakkâri'de basketbol oynuyorum.

O zamanlar siyah önlük ile gelirdim. İlk spor salonuna geldiğim gün Erol Hanlıgil hocamla tanıştım.

Orada o günden beridir halen onunla beraber basketbol oynuyorum. O zamanlar öğrencisiydim şu anda öğrencisi olarak görmemekte bizi, 6 yaşından beridir basketbol oynamamın şeyi şu:

Şu anda 6 yaşındaki çocuklara ders veriyorum.

Çünkü ben 6 yaşımdan bugüne kadar basketbolu sevdim ve sevmeye de devam ediyorum. Onlara da o şekilde bana nasıl muamele gösterildiye,

basketbol bana nasıl sevdirdiye, ben de şu anda o küçük kardeşlerime basketbolu o şekilde sevdirmeye çalışıyorum.

Erol Hanlıgil ile Röportaj:

Hakkâri'de yaşamının en büyük zorluğu, bir kere dediğim gibi gözden uzak Türkiye'nin çok daha uzağında olması.

Bazı şeylerin buraya çok geç ulaşması. Gerçi son dönemde teknolojinin ve televizyonun gelişmesiyle bu daha çabuk oluyor, etkileşim ama o bizim başladığımız dönemde bu çok daha zordu.

Bir basketbol Cd'sinin bir basketbol kasetinin, bir basketbol kitabının buraya gelmesi inanın 4-5 yıldan aşağı sürmüyordu.

Yani biz ancak bir arkadaşımızın bize göndermesi ile bu kaynakları elde edebiliyorduk. Onun dışında karla yaşamaya çalışan bir memleketiz.

Sonuçta burada her mevsim neredeyse 3-4 metre kar yağar, 8 ayda biz bu karla mücadele ederiz. Onun dışında imkânsızlıklar çok fazla burada.

Burada çok da iyi destek alamıyoruz işin doğrusu sadece basketbol için konuşmuyorum; burada yapılan masa tenisi çalıştırıcısı arkadaşımızın da, güreşçi arkadaşımızın da, voleybolcu antrenörü arkadaşımızın da, hepimizin sıkıntısı bu, destek alamıyoruz.

İnanın biz bu işi gönülden sevmiyor olsaydık bu işi çok da iyi yerlere getiremezdik.

Halkın bize desteği çok fazla değil. Buraya maç izlemeye gelen, sporcuyu takip eden anne baba sayısı çok az.

Biz neredeyse sporcuları kaçıracak buraya getirmeye çalışıyoruz.

Onlara göre şöyle bir durum var: ben edebiyat öğretmeniyim, bunu yıkmaya çalışıyoruz şu anda üniversiteyi kazanan sporcularımızla beraber.

Başka bir branş eğitimi öldürür. Yani onların kafasındaki olay, öğrenci mutlaka üniversiteyi kazanacak ama basketbol onların zamanını öldüren onlara hiçbir şey vermeyen bir aktivite.

Ve ondan kaynaklı olarak da çok da çocukların spora gelmesini istemiyorlar.

Sezer Öztürk ile Röportaj:

Baskete ilk geldiğimde zaten ailem karşı çıktı. Ailem istemedi baskete gelmemi çünkü henüz basketin ne olduğunu bilmiyorlar.

Yani basketi söylesek, top oynanan kötü bir oyun olarak biliyorlar, insanı sakatlayacak. Daha çok gidin, eğitim, okulunuzu okuyun sadece okulu okuyacaksınız ama sosyal faaliyet olmaz.

Ailemiz ilk başta buna karşı çıktı. Tabi sonra biz istedikten sonra gizliden geldik.

Muhabir: Şimdi gizli gizli mi geliyorsun antrenmanlara?

Sezer Öztürk: Valla şimdilik öyle hani bilecekler artık biz kabul ettireceğiz. Çünkü basketbola sevgimiz fazla.

Gün geldi, öğrencileri topladı, malzeme bulamadı. Takımı kurdu, bölgesel lige girmek için yatırması gereken parayı bulamadı.

Ama o yılmadı, hayallerini teminat olarak gösterdi, bankadan kredi çekti.

Erol Hanlıgil ile Röportaj:

Bizim bu işten aslında hiçbir kazancımız yok. Bu işin gelir gideri federasyonun ödediği çok cüzi bir rakam var. Ama bu biraz turnuvalara çıkacağımız zaman hemen değil 4-5 ay sonra veriliyor.

Yani sonuçta bizim turnuvaya gitmemiz için çok ciddi bir meblağ gerekiyor.

Cüneyt Özdemir ile

FARK YARATANLAR

"SIRADIŞI KİŞİLER OLAĞANÜSTÜ ETKİLER"

SABANCI VAKFI katkılarıyla

Sabancı Vakfı, "Fark Yaratıcılar" projesini Türkiye'de toplumsal gelişmeye katkıda bulunanların öykülerini ve çalışmalarını gündeme getirerek, onları teşvik etmek ve topluma ilham vermek amacıyla destekliyor.

Yani 3-4 bin liradan bahsediyoruz. Biz bunu destek alamadığımız zaman büyük çoğunluğunu ben ve eşim kendi maaşımızdan, ek dersimizden, kendi imkânlarımızdan sağlamaya çalıştık yıllarca.

Fakat bu 2 yıldır sayın valimizin de desteğiyle biz basketbolu özellikle profesyonel takımımızın gidiş gelişlerini valilik destekli olarak halletmeye çalışıyoruz.

En azından çabalarımızın az da olsa takdir edildiğini gördük.

Ama daha önce misal bir Sivas'a, bir Diyarbakır'a bazen Tekirdağ'a takım götürürken maalesef biz maddi destek sağlayamadığımız için kendi bütçemizle kendi imkânlarımızla gitmeye çalıştık.

Bir dönem bölgesel lige girmek için federasyonun çok cüzi demeyeyim ama 4 bin TL para yatırılması gerekiyordu.

Katılım bedeli olarak bütün esnafımızı dolaştık maalesef sağlayamadık.

Ben de eşimin adına bir kredi çektim 4 bin YTL onu biz yatırdık ve lige bu şekilde girdik. Ondan sonra 2 bin 3bin YTL lisans parası da kendi cebimizden karşıladık.

Zaten şu anda takımın ayakkabısından tutun da formasına, eşofmanına biz bunları saymıyoruz. Zaten onlar artık bizim için sıradan olaylar. Biz bunu çok da abartarak işte ayakkabı aldık, eşofman aldık diye şey yapmıyoruz çünkü artık onu biz bir şekilde sağlıyoruz. Kendimiz artık onu almaya alıştık.

Erol Hanlıgil'in geleceğini ipotek vererek kurduğu takım bugün Hakkâri'nin tek basketbol takımı.

Dün ona sırtını dönenler bugün salonları dolduruyorlar. O ise, gençler için bir idol, gelecekle için bir umut oluyor.

Erol Hanlıgil ile Röportaj:

Bu işe belki de devam etmemin en büyük sebebi de bu. Yani biz o çocukların üzerindeki olumlu etkileri, olumlu duruşu görünce daha da bu işe sarıldık.

Cüneyt Özdemir ile

FARK YARATANLAR

"SIRADIŞI KİŞİLER OLAĞANÜSTÜ ETKİLER"

SABANCI VAKFI katkılarıyla

Sabancı Vakfı, "Fark Yaratıcılar" projesini Türkiye'de toplumsal gelişmeye katkıda bulunanların öykülerini ve çalışmalarını gündeme getirerek, onları teşvik etmek ve topluma ilham vermek amacıyla destekliyor.

Bir kere Hakkâri dediğim gibi 8 ay kar altında olduğu için okey salonlarının, internet salonlarının, kafelerin çok yoğun olduğu bir memleket. Gençler neredeyse zamanlarının büyük bir kısmını bu salonlarda geçiriyorlar.

Biz onları öncelikli olarak onları, bu kahve köşelerinden, bu okey salonlarından ve internet kafelerden buraya almaya çalıştık ve ben basketbolu, işte topun yere vurulmasını, bir turnike atılmasını çok büyük bir şey olarak görmüyorum.

Bunu ben bir eğitim olarak görüyorum. Bir edebiyat öğretmeni olarak, eğitim çok daha önemli. Ben ilkokuldan aldım bir çocuğu elimden geldiği kadar üniversite yerleştireceğim zamana kadar. Ki siz kendinizde görün, burada üniversite okuyan sporcularımız var.

Hatta mezun olan sporcularımız da var. Şu anda benle birlikte öğretmenlik yapan benim basketbolcularım var. Biz olaya üniversite ve eğitim açısından bakıyoruz.

Her şeyi geçtik eğer sağlam bir karakter, topluma yararlı bir birey haline getirebiliyorsak bizim için başarı budur. Benim sporcularım şunu çok iyi biliyor biz belki bir gün Efes Pilsen'de Ülker'de veya başka bir takımında oynayamayacağız.

Ama sonuçta biz burada basketbola gönül vermiş insanlar olarak, kendi seyircimizin önünde bir maça çıkmak bizim için en büyük mutluluktur.

Onun dışında onların üniversiteyi kazanması, onların toplumda parmakla gösterilen birer yararlı birey olması bizim için en büyük başarıdır.

Bu bize manevi bir haz veriyor. Bu da bizim bu işe dört elle sarılmamızı sağlıyor. Şu anda Hakkâri'de yaklaşık 1500- 2000'e yakın lisanslı basketbolcumuz var bizim.

Büyük bölümünü ben yetiştirdim, büyük çoğunluğunu ben yetiştirdim. Şu anda eşimle beraber yapıyoruz ama bu işe gönül vermiş antrenör arkadaşlarımız da var.

Dediğim gibi bu grup işi. Kesinlikle bunu ben tek başıma, işte Hakkâri'de bir branşı, basketbolu bir yere getirmek çok zor olurdu; ben bunun bilincindeyim.

Arkadaşlarla beraber, bu işi benimle seven arkadaşlarla beraber, biz grup halinde bu işi yapmaya çalıştık.

(Erol Hanlıgil antrenman yaptırıyor)

Paslar biraz daha düzgün, skinleri daha düzgün istiyorum. Çok yavaş tempomuzu hızlandırmadan yarınki maçta yapacağımız şeyleri yapacağız.

Erol Kaçmaz ile Röportaj:

Ben ilk olarak 14 yaşında ortaokulu bitirirken basketbola başladım. Bizim çalıştırıcı Erol Hoca'nın sayesinde başladım.

O zamanlar çok popülerdi basketbol memlekette. Daha doğrusu bir genç veya çocuk için yapılacak aktiviteler olmadığı için biz de otomatikman

Erol Hoca'nın yanına gelmek zorunda kaldık. Nitekim de çok memnunuz. 14 yaşından beri oynuyorum şu an üniversite 2.sınıftayım fizik öğretmenliği bölümünde okumaktayım.

Aynı zamanda üniversite takımında oynuyorum, basketbol özellikle Doğulu gençler için inanılmaz bir aktivite, mükemmel bir sosyal faaliyet.

Bir kere Erol hoca ile tanışmamızdan itibaren yeni ufuklar, zihnimizde yeni şeyler gelişmeye başladı.

Biz basketbol ile tanıştığımız günden itibaren Doğu, Batı her yere gidiyoruz. Erol Hoca bize bu şehirden çıkabileceğimizi, daha yeni farklı şeyler öğrenebileceğimizi gösterdi.

Kendisi aynı zamanda bir edebiyatçı gerçekten de gerektiği zaman öğrencisine basketbolun dışında edebiyat dersleri de vermektedir.

Bu da bizim üniversite sınavlarımızda çok etkili oluyor, nitekim de ona müteşekkirimiz.

Bizim her maçımıza, federasyon da bunu bilir, hemen hemen 1000 kişi gelir, 700 tane koltuk sayımız var, 1000 tane seyircimiz var.

İnanılmaz bir ilgi var. Zaten Hakkâri'deki tek profesyonel takım biziz, basketbol olarak. Futbol olarak zaten yok, diğer branşlar da yok.

Tek profesyonel takım biziz ve nitekim de halkın çok büyük bir ilgisi var. Gençler özellikle eğer ilgi, alaka büyürse federasyon buraya daha çok yatırım yaparsa çok daha fazla genç ile karşılaşabilir çok daha fazla çocuk ile karşılaşabilir.

Nitekim bu, devlet için, federasyon için hem de Hakkâri için büyük kazançlar demektir.

Erol Hanlıgil, bir hayalin peşinden gitti. Eski zamanlardan bir dizinin izinde, kendi hikâyesini yeniden yazdı.

Karşısına çıkan engellere karşı, hiçbir zaman yılmadı. Bir şehrin basketbola bakışını da, o şehrin gençlerinin makûs talihini de sabırla değiştirmeye çalıştı.

Hakkârî'de başka bir dilin de olabileceğini anlattı.

Unutulan bir şehirde unutulmaz bir işe imza attı. Hakkârili yüzlerce gencin hayatında, unutulmayacak kocaman bir fark yarattı.

Nasıl? Size Erol Hanlıgil Hakkârî'nin Beyaz Gölgesi'ndeki koç gibi demiştim. Bilmiyorum doğru demiş miyim, siz ne düşünüyorsunuz?

Çok büyük işler başarmanız şart değil, etrafınızdaki insanların hayatına bir parça katkınız olsun bu da çok önemli. Fark Yaratıcılar programında, işte bu insanları buluyoruz, karşınıza çıkartıyoruz

Çok kısa bir aradan sonra eğer siz de bir fark yaratan olduğunuza inanıyorsanız ya da fark yaratan insanları önermek isterseniz, bu programa nasıl katılmanız gerektiğini sizlere bir parça anlatmaya çalışacağım.

Sevgili seyirciler Fark Yaratıcılar programı artık yavaş yavaş bir klasik olmaya doğru gidiyor. Türkiye'de sivil topluma gönül veren insanların A takımını oluşturduğumuz bu programa eğer siz de konuk olmak istiyorsanız ya da birini önermek istiyorsanız lütfen internetten www.farkyaratıcılar.org adresine girip formumuzu doldurun.

Ya da telefonu alıp ev ya da cep telefonu fark etmez 0212 249 23 14 nolu telefonu arayın ve arkadaşlarımız sizi ne yapmanız konusunda yönlendirsinsinler

The Seed salonundan karşınıza geldik. Yeni bir Fark Yaratıcılar programında, yine Sabancı müzesinde sizlere Türkiye'nin iyi insanlarını tanıtaçığımız yeni bir programda buluşuncaya kadar ben Cüneyt Özdemir, iyi akşamlar iyi geceler diliyorum.